

»Tænk, at vi skal mødes paa disse triste Steder!« sagde den graanede Drukkenbolt, der mærkværdigvis var temmelig ædru. »Vi sidder her med Professorens specielle Tilladelse. Vi har endelig faaet Lov til at pumpe vor fælles Veninde lidt for Nyheder. Det er ogsaa paa høje Tid. Publikum er lige ved at rive Hovedet af os, fordi vi ikke har bragt et personligt Interview.«

Pavillonens Overplejerske, der havde været beskæftiget ved en af de andre Senge — en yngre, blond Dame med et fornemt Væsen — kom hen og tyssede paa ham. Han talte for højt.

Han traadte tilside og gjorde et undskyldende Skrabud med den drukne Mands Fagter, som en gammel Delirist beholder ogsaa i ædru Tilstand. Men da Overplejersken vendte sig bort fra ham uden at svare, følte han sig krænket og begyndte at skraale op.

Med brøsig Myndighed betydede Mads Vestrup ham, at han havde at opføre sig anstændigt. Men nu blev han aldeles rasende, og det saae et Øjeblik ud til Skandale, da hans Kollega i Hast fik ham under Armen og ført ud.

Da Mads Vestrup derefter nærmede sig Sengen, skottede Sangerinden til ham med et skamfuldt og ulykkeligt Udtryk. Hun havde faaet sit affarvede Haar sat op i Krøller, var i det hele saa pyntet og pudret, som Hospitalsreglementet tillod, men saae